

Si les gàbies deixessin de ser gàbies...

Observada des de la distància d'uns anys llargs des de l'aparició del seu primer llibre *–La mare que et renyava era un robot (2008)–*, la projecció poètica d'Anna Ballbona (Montmeló, 1980) ha fet un pas endavant important. En molts aspectes: per l'hàlit i les respiracions, per la construcció mateixa dels poemes i del llibre en conjunt i per la temperatura alta d'una veu ja situada en el camí volgut. Doncs sí: les composicions que conformen *Conill de gàbia* són petits –o no tan petits– dards que es van projectant de manera sempre diferent contra aquesta carcassa dura de pelar que pot arribar a ser la vida pròpia. Amb revelacions i confusions; amb llum, imaginaris i foscúries. Amb totes les aproximacions a unes possibles certeses i, sobretot, amb tots els dubtes a les mans. Posem-hi la mostra d'aquest poema titulat “Versos de Larkin” i que és el penúltim del volum: “Dringa la por quan poses el teu primer peu, / com qui tasta la temperatura de l'aigua, / en el passadís del divendres, i t'assetja / còrpora armada, una primera idea / de finitud: s'ha acabat pensar-se invencible. / Es-morteeixes com pots aquest dringar amb d'altres.”... En efecte, cadascú deu saber si vol o no vol preguntar-se quines són les parts de la persona, o del cos, o del seu fur intern que té engabiades. L'intern conviu amb l'extern, per més que ho volguéssim evitar, i també tots sabem que aquest cadascú singular que som és l'agent més directe i més apte per di-

Premi Amadeu Oller

Anna Ballbona va guanyar l'Amadeu Oller el 2008 amb el poemari 'La mare que et renyava era un robot'. A part de poeta i periodista, és blocaire i corredora, i ha tingut més d'una bona marca en alguna marató de les fortes.

buixar els perfils d'unes actituds que no deixen de ser intransferibles. La mirada que tenim sobre el món i sobre les coses és multiforme i canviant. I ho és perquè, en realitat, aquesta mirada feta de mirades és una construcció constant en la mesura que es cultiva i s'alimenta. Afegim-hi que la literatura, l'art i la cultura en general són la matèria primera de la construcció humana, i no cal dir que la poesia té en aquest territori un paper de primer ordre.

Despullar-se amb parsimònia, lentament, per no perdre's el menor detall en la comesa és el primer pas per al sanejament. Això passa en la secció segona del volum, titulada *Vigília*. Aquí s'ha desplegat un mirall, el mirall en què progressen les dues parts següents: *Cambra de disseccions* i *Excuses i fraus*. Hi apareixen aquests dards o sagetes que ataquen o abrusen l'objectiu; de vegades més contundents, altres cops més indirectes. Són més abruptes o més suavitzants en funció del que perceben els ulls o del que palpen les mans: “Tu vés assajant amb les màscares, / fes de despota o d'asceta, / arnès, closca de tradicions / o esteta de la cosa escèptica. / Vés prenent mides i distàncies / com si el foc mai t'encalcés / o mai t'haguéssis d'enfangar. [...]” No pas en va, el llibre es tanca amb unes explosions engrunades que es despleguen “en acrobàcia fins a la cova per coronar el cim”. *

tes o més suavitzants en funció del que perceben els ulls o del que palpen les mans: “Tu vés assajant amb les màscares, / fes de despota o d'asceta, / arnès, closca de tradicions / o esteta de la cosa escèptica. / Vés prenent mides i distàncies / com si el foc mai t'encalcés / o mai t'haguéssis d'enfangar. [...]” No pas en va, el llibre es tanca amb unes explosions engrunades que es despleguen “en acrobàcia fins a la cova per coronar el cim”. *

Anna Ballbona
acaba de publicar el seu segon poemari.
ANDREU PUIG

CONILL DE GÀBIA
Anna Ballbona
Editorial: Labreu (Barcelona, 2012)
Pàgines: 80
Preu: 13 euros

NOVEL·LA LLUÍS LLORT

Noel arriba d'un passat oblidat

Angel Burgas (Figueres, 1965) és un autor força prolífic que, si no vaig errat, acaba de publicar el títol que en fa divuit, repartits entre narració i novel·la (per a adults i per a joves o nens), contes il·lustrats i teatre. A més ha estat col·laborador d'aquest suplement, juntament amb Ignasi Blanch, en l'apartat de llibres il·lustrats. Ha estat guardonat amb premis com el Rodoreda de narrativa 2001 pels contes d'*Adéu*, que també va tenir el Serra d'Or 2003, el mateix any que guanyava el Ruyra de novel·la juvenil amb *M.A.X.*, publicat per La Galera, la mateixa editorial que li va atorgar el Folch i Torres de literatura infantil 2006 per *El club de la cistella* i el premi La Galera Joves Lectores 2008 per *Segon trimestre*. També ha

guanyat el Ramon Vinyes de teatre 2004 per *Una peça de Jenny Hollan*.

Noel et busca, novel·la dirigida a un públic juvenil una mica per la forma però sobretot per l'estil, té un fons que vol gratar les fibres sensibles de zones del cervell que contenen elements gairebé tabús, com ara la capacitat que podem tenir, o no, de matar. Un entramat de molts altres temes de gruix conformen l'obra, com ara les vel·leïtats de la memòria i com ens sentim sense, com mirem de reconstruir el passat desaparegut, i també sentiments com ara la culpa, la set de venjança, la por, l'angoixa, el penediment i el dret a rebre o concedir el perdó.

Enric, un jove de 23 anys, es desperta en una habitació del Clínic de Barcelona. Som

al febrer del 2009. És l'únic supervivent d'un accident de cotxe i ha perdut completament la memòria; una memòria que amaga un fet traumàtic del passat, del 1995, quan tenia nou anys, amb unes conseqüències que no l'han deixat d'acompanyar. Enric haurà de fer un gran esforç per recuperar el passat alhora que tria en qui pot confiar del seu entorn, entre el company de pis (Unai), una noia atractiva (Laura), els metges, els policies, un tal Fran... Entre tots conformen les parets d'un laberint contra les quals topirà l'Enric en una cursa perillosa per recuperar els records i, amb ells, la identitat, un altre dels temes importants que toca Burgas en aquest thriller psicològic elegant. *

NOEL ET BUSCA
Àngel Burgas
Editorial: La Galera (Barcelona, 2012)
Pàgines: 215
Preu: 16,95 euros